

Byl pozdní podzim 1962, bylo mi krásných dvacet let a šel jsem na poslední večerní vlak k nám domů – vracel jsem se z olomoucké univerzitní koleje, kde jsem v uniformě studenta vojenské katedry prožil krásné chvíle se svou milou...

Za takovýchto okolností je jasné, že se loučení protahovalo, takže na vlak jsem doběhl na poslední chvíli – užuž se rozjížděl. Naskočil jsem do vagonu z opačné strany, než byla zastávka, oddechl si, že jsem to stihl a začal se šacovat, abych vylovil korunu šedesát, což bylo jízdné k nám domů. S hrůzou jsem ale zjistil, že mám v kapse pouhou jednu korunu (v desetnících!) – co teď? První myšlenka byla, že se před průvodčí zamknu na toaletě, ale jednak by pro ni nebyl problém toaletu odemknout, jednak se mi přičilo zjevně podvodné jednání – nemluvě o ostudě, která by následovala. Na této trati jsem totiž jezdil pravidelně a všechny průvodčí jsem znal alespoň od vidění – taky všichni věděli, kam jezdím a na domovském nádraží jsem byl znám jako „falešný pětník“.

Uprostřed těchto neveselých úvah přišla průvodčí a já se v tom kritickém okamžiku rozhodl pro krutou pravdu. „Dělejte si se mnou co chcete, ale já mám pouze jednu korunu a jedu na noc domů do Příkaz“ – až mne samotného zarazilo, co ze mne vylétlo. Má upřímnost (a zřejmě taky vojenská „bažantská“ uniforma) zapůsobila, takže řekla, že se ještě vrátí, až zkontroluje i zbytek osazenstva vagonu. A skutečně se za pár minut vrátila, spiklenecky přisedla a řekla: „Vydržte ještě tři zastávky, kdyby náhodou přistoupil revizor, nějak se mu vyhněte, a já vám pak vypíšu jízdenku, která je odtamtud právě za korunu - tím bude vaše cesta legální!“

Dnes, po padesáti letech, tato historka zní jako pohádka (už třeba jen výše jízdného – dnes by to bylo nejméně dvacet či třicet korun) – ale taky drzost mládí, která byla pro mne tenkrát jaksi samozřejmá a dnes je prostě nepředstavitelná – no dokážete si představit, že byste chtěli někam zavézt za korunu??